

Принцип інтеграції. Під ним розуміється інкорпорація норм права Союзу в національні системи права всіх держав-членів, у результаті чого вони стають інтегральною складовою частиною цих систем. Саме інтеграція в національне право надає юридичної сили актам Союзу на території держав-членів і робить обов'язковим їх застосування національними судами. У своєму рішенні № 28/67 від 3 квітня 1968 р. Суд ЄС дав точне формулювання самого поняття інтеграції, записавши, що "...положення права Союзу проникають у внутрішній національний правопорядок без допомоги заходів національного характеру".

Ця формула має принципово важливе значення для майбутнього, умов застосування та ефективності права Союзу. З неї випливає, що право Союзу діє і підлягає виконанню на території держав-членів на тих самих умовах, що і національне право. Єдине, що зобов'язана зробити держава-реципієнт, це не встановлення умов його застосування, а створення умов для його максимально ефективного виконання.

Принципи інкорпорації і прямої дії досить тісно пов'язані між собою. Інкорпорація правових норм Союзу передбачає можливість їх прямого і негайного застосування національним судом та їх обов'язковість для національної та муніципальної влади. Поняття "інтеграція" та "пряма дія" - багато в чому схожі, але не тотожні. Пряма дія норм права Союзу підпорядкована ряду умов, відповідність яких робить можливими їх застосування судом. Інтеграція - умова прямого застосування.

Юрисдикційна захищеність. Під нею розуміють імперативний обов'язок для всіх національних судових органів держав-членів і судових установ ЄС забезпечити застосування права Союзу і максимально ефективний захист прав та інтересів, що виникають на його основі.

Суворе і неухильне втілення в життя приписів європейського права - загальна мета інститутів Союзу і держав-членів. Юрисдикційний захист прав та інтересів усіх суб'єктів європейського права на рівні Союзу забезпечується судовими установами ЄС. На рівні держав-членів цей захист - обов'язок усіх їх судових та правоохоронних органів.

Отже, норми права ЄС є обов'язковими для виконання всіма державами-членами Союзу.

Конвенція ООН «Про права дитини» - важливе джерело права ЄС

Потоцька В.В. - учениця 9 класу Гірської ЗОШ І-ІІІ ступенів Бориспільської районної Ради Київської області

Науковий керівник: доцент кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент - **Лазаренко Л.А.**

Найголовнішим міжнародно-правовим документом, що визначає права дітей є Конвенція ООН «Про права дитини» яка була прийнята одностайно Генеральною Асамблеєю Організації Об'єднаних Націй 20 листопада 1989 року. Сам документ складається з 54 статей, які деталізують індивідуальні права осіб віком від народження до 18 років. Учасниками Конвенції з прав дитини є Святий Престол і всі країни-члени ООН, крім США, Південного Судану і Сомалі.

Поважання прав людини починається із ставлення суспільства до своїх дітей. Любляче суспільство піклуватиметься про забезпечення їхньої свободи і гідності, створять умови за яких вони зможуть повною мірою розкрити свої здібності і скласти основу для повноцінного й плідного життя.

Деякі права людини безпосередньо стосуються прав дітей, відображаючи їхню потребу в особливому піклуванні й увазі, їхню вразливість і відмінність їхнього світу від світу дорослих.

По мірі того, як стає відомим усе більше фактів про нестатки й зловживання, жертвами яких стають діти, зростає й прагнення міжнародного співтовариства зміцнити права дитини.

Нижче перелічені деякі із встановлених фактів:

- покинуті своїми сім'ями, діти існують лише за рахунок виснажливої праці, дрібних крадіжок, проституції чи жебрацтва;
- діти працюють у небезпечних або шкідливих для здоров'я умовах;
- діти віком від шести до одинадцяти років позбавлені можливості відвідувати школу;

Це саме деякі причини, через які кожному важливо:

- знати про існування конвенції;
- розуміти проголошені у ній права;
- підтримувати зусилля щодо перетворення їх у реальність для своїх дітей.

Основні положення Конвенції:

- кожна дитина має невід'ємне право на життя, і держави забезпечують у максимально можливій мірі виживання і здоровий розвиток життя дитини.
- кожна дитина з моменту народження має право на ім'я і громадянство.
- у всіх діях судів, установ, які займаються питанням соціального забезпечення, або адміністративних органів першочергова увага приділяється найкращому забезпеченню інтересів дитини.
- переконання дитини підлягають уважному розглядові.
- держава забезпечує здійснення кожною дитиною всіх прав без будь якої дискримінації або винятку, різниці.
- діти не повинні розлучатись із своїми батьками, за винятком випадків, коли це роблять компетентні органи в інтересах їхнього добробуту.
- держави мають сприяти з'єднанню сімей, дозволяючи в'їзд до країни або виїзд з неї.
- батьки несуть основну відповідальність за виховання дитини, однак держави повинні подавати їм необхідну допомогу і розвивати мережу дитячих закладів.
- держави повинні забезпечувати захист дітей від нанесення їм фізичної або психічної школи і відсутності піклування, включаючи сексуальні зловживання чи експлуатацію.
- держави забезпечують заміну догляду за дітьми без батьків.
- неповнолітні діти мають право на спеціальне поводження, навчання і піклування.
- початкова освіта має бути безкоштовною і обов'язковою.
- діти повинні мати час на відпочинок та гру й однакові можливості займатися культурною та творчою діяльністю.
- держави повинні захищати дитину від економічної експлуатації і роботи, яка може перешкоджати отримати освіту або завдати шкоди її здоров'ю та добробуту.
- пожиттєве ув'язнення не призначається за злочин, вчинений особами до 18 років.

Приклад порушення прав дитини

Журналом "Більд" (ФРН) 10 квітня 1995 року було вміщено наступну інформацію: "Суданське прикордонне місто Шенді відоме, як міжнародний центр сучасної работоргівлі, тут можна придбати юного раба або рабиню. Основна маса покупців прибуває з Лівії, Чада, і країн Перської затоки. В цих державах суданські раби використовуються як дешева робоча сила і об'єкти сексуальної експлуатації, половина з них діти. Ті, на кого не знайшлося покупців, служать живими "банками крові" для поранених солдат північно-суданських військових формувань".

Щодо питання адміністративно-територіального устрою України

Пунько О.В. - доцент кафедри теорії держави та права Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент